

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

V. De Traditionibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

& præsertim in Epistolis D. Pauli, esse quædam intellectu difficilia, sic enim habetur 2. Petri, cap. 3. *In quibus (nempe Epistolis D. Pauli) sunt quædam difficilia intellectu, quæ indocti & instabiles depravant, sicut & ceteras Scripturas, ad suam ipsorum perditionem.* Hæcibi.

43. CONCL. III. Interpretatio canonica & infallibilis S. Scripturæ, verique sensûs illius, ad Ecclesiam pertinet. Ita omnes Catholici; habeturque expressè in Concilio Trid. Sess. 4. hisce verbis: *Quem (sensum S. Scripturæ) tenuit, & tenet sancta Mater Ecclesia, cujus est judicare, de vero sensu & interpretatione Scripturarum Sanctarum.* Unde dicitur Matth. 18. *Si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus & publicanus.*

Interpretatio canonica S. Scripturæ pertinet ad Ecclesiam.

44. CONCL. IV. Interpretari S. Scripturam etiam doctrinaliter, non cuilibet convenit, sed Viris duntaxat doctis & idoneis, ac præsertim ijs, quibus id ex officio incumbit, utputà Ecclesiæ Doctores, Episcopis, & hujusmodi. Ita communis. Ratio est: quia alioquin adesset manifestum periculum errandi in interpretatione S. Scripturæ, si hanc indocti passim & præsumptuosè attentarent. Accedit, quòd Deus in Ecclesia sua voluerit observari hierarchiam, & subordinationem subditorum erga Superiores, atque esse ordinem inter Doctores & discipulos, inter Pastores & oves, ut alij doceant, alij discant, alij Scripturam interpretentur, alij alia officia exercent. Unde *Ephes. 4.* dicitur: *Et ipse dedit quosdam quidem Apostolos, quosdam autem Prophetas, alios vero Evangelistas, alios autem Pastores & Doctores, ad consummationem Sanctorum.* Et *1. Corinth. 12.* *Nunquid omnes interpretantur? Quasi diceret, non; sed illi solùm, quibus id ex officio incumbit, qui que à Deo ad hoc electi sunt.*

Doctrinaliter eam interpretari, quibus conveniat?

QUÆSTIO V.

De Traditionibus.

45. **T**raditionis nomine intelligitur in proposito doctrina quædam ad Religionem spectans, quæ tamen expressè in S. Scriptura non habetur, neque ex illa clarè deducitur; sive dein hujusmodi doctrina in libris SS. Patrum scripta reperiat, sive non.

46. Dividitur autem Traditio in Divinam, Apostolicam, & Ecclesiasticam. Traditio Divina (quæ & *Verbum Dei non scriptum* nempe Traditio) est triplex, & est triplex, & est triplex.

D d

appel-

ditio Divi-
na.
appellatur) ea est, quam Apostoli immediatè à Spiritu sancto dictatam, vel ex ore Christi acceperunt, quæque ab Apostolis promulgata, & continuâ successione in Ecclesia Catholica conservata, & quasi de manu in manum ad nostra usque tempora tradita fuit: qualis traditio potissimum habetur circa materiam & formam Sacramentorum, & alia hujusmodi in Ecclesia Catholica perpetuò custodita, quæ tamen in S. Scriptura expressè non habentur. *Traditio Apostolica* solet nonnunquam confundi cum Divina, eò quòd hæc ab Apostolis promulgata fuerit: propriè autem *Traditio Apostolica* vocatur ea, quæ ab Apostolis instituta est cum assistentia Spiritus sancti, nec tamen in S. Scriptura reperitur expressa; ut est jejuniùm Ecclesiasticum, certis temporibus ab Apostolis institutum. *Traditio* tandem *Ecclesiastica* dicitur, consuetudo quædam antiqua ab Episcopis, vel populo fidei in Ecclesiam introducta. In præfenti sermo est præcipuè de Traditionibus Divinis, seu Verbo Dei non scripto.

Traditiones
Divinæ sunt
& admittendæ.
47. CONCL. I. Præter S. Scripturam sunt admittendæ, & observandæ quædam Traditiones, seu Verbum Dei non scriptum. Ita omnes Catholici; estque novissimè definitum in Concilio Trid. *Sess. 4. in Decreto de Canonicis Scripturis.* Idem communiter probatur ex S. Scriptura, 2. *Thessal. 2.* ubi Apostolus præcipit, dicens: *Itaque fratres state, & tenete Traditiones, quas didicistis, sive per sermonem, sive per epistolam nostram.* In quem locum S. Chrysostomus ita scribit: *Hinc patet, quòd non omnia per epistolam tradiderit, sed multa etiam sine litteris: eadem verò fide digna sunt tam illa, quam ista.* Eodem modo passim loquuntur alij Sancti Patres.

Ipsæ sunt
ejusdem in-
fallibilitatis
ac Verbum
Dei
scriptum,
48. CONCL. II. Traditiones Divinæ sunt ejusdem infallibilitatis & autoritatis, cujus est ipsum Verbum Dei scriptum. Ita rursus omnes Catholici. Unde Tridentinum Concilium *Sess. 4.* sic ait: *Sacrosancta Synodus Traditiones tum ad fidem, tum ad mores pertinentes, tanquam vel ore tenens à Christo, vel à Spiritu sancto dictatas, & continuâ successione in Ecclesia Catholica conservatas, pari pietatis affectu, ac reverentiâ suscipit, & veneratur.* Accedit ratio: quia Verbum Dei, sive scriptum, sive non scriptum, eandem vim atque infallibilitatem habet; cum non solum in scriptis, sed & in verbis suis, Deus semper sit infallibilis.

Regula di-
gnoscendi
49. CONCL. III. Regula dignoscendi Traditiones Divinas ab Apostolicis, vel Ecclesiasticis, ex eo habetur, si Ecclesia ipsa judi-

judicet, hanc vel illam Traditionem esse Divinam: quod quidem patere potest vel ex definitione Ecclesie facta in Concilio Generali, aut per Summum Pontificem loquentem (ut ajunt) ex Cathedra; vel si unanimis consensus SS. Patrum, & Doctorum id reitetur.

Traditiones Divinas.

QUESTIO VI.

Quanam sit totius Fidei Resolutio?

30. **A**dvertendum, quod *Resolvere Fidem* aliud non sit, quam ordine retrogrado ea, quibus ad actum Fidei pervenimus, relegendo investigare principium seu motivum primum, cui totius Fidei certitudo innititur. Quando enim interroganti redditur ultima ratio nos movens ad actum Fidei, & ad quem nulla alia nos movit, tunc Fides nostra ultimo resolvi dicitur; ac proinde ibidem standum est, ne detur processus in infinitum. Hoc prenotato sic

Resolvere Fidem, quid?

51. CONCL. I. Loquendo de Resolutione Fidei in objectum suum formale, sic Fides Divina a priori & ultimata resolvitur in primam veritatem, seu veracitatem Dei nobis revelantis. Ita Doctor noster in 3. dist. 33. estque communis Theologorum. Ratio est; quia objectum formale, & motivum Fidei supernaturalis, est prima & infallibilis veracitas Dei, seu veritas ipsius in revelando, ut dictum superius (b) & consequenter in eam Fides Divina a priori ac ultimata resolvitur. Unde si queras, cur credam Mysterium SS. Trinitatis? Resp. Quia Deus hoc revelavit. Si rursus queras, cur credam Deo revelanti? Resp. Quia Deus est prima Veritas, quae nec fallere potest, nec falli. Et hic datur status in assignanda ratione Fidei supernaturalis, & a priori.

Resolutio Fidei a priori, sit in primam veritatem Dei nobis revelantis. (b) Dist. 2. quest. 1. n. 8.

52. Si dicas. Deus est prima veritas in revelando ratione Deitatis; ergo Fides ultimata resolvitur in Deitatem, utpote ratione cujus competit Deo infallibilis veracitas. Resp. negando consequentiam: etsi enim veracitas resolvatur in Deitatem tanquam in rationem essendi, non tamen resolvitur in eam tanquam in rationem formalem credendi: haec enim potius sistit in ipsa veracitate, quia Fides non attendit, unde ista veracitas Deo competit. Hinc in 2. de Fide, quest. 3. num. 11. Vel dic cum alijs, distinguendo consequens: ergo Fides ultimata resolvitur in Deitatem materialiter, sive in sensu reali, conceditur;

An resolvatur ultimata in Deitatem?

